

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΣΟΓΑΙΑΣ κ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΜΗΝΟΣ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2007

Υπό Αρχιμανδρίτου Νικηφόρου Α. Κυπριανού
Ἐφημερίου Ἱ.Ν. Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Γλυκῶν Νερῶν

Κυριακή 4 Νοεμβρίου 2007 Ἐ' Λουκᾶ (Λουκ. 16, 19-31)

«Ἄνθρωπός τις ἦν πλούσιος... πτωχὸς δέ τις ὀνόματι Λάζαρος»

Ὁ Κύριος, ἀγαπητοὶ ἀκροατὲς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, στὴν σημερινὴ παραβολὴ πολὺ ἐκφραστικὰ παρουσιάζει τὴν μεγάλη διαφορὰ μεταξύ τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ Λαζάρου, τοῦ ἀνώνυμου πλουσίου ποὺ εἶχε μεταβάλει τὸν ἑαυτό του σὲ πρᾶγμα γιὰ χάρη τοῦ πλούτου ποὺ ἦταν γιὰ αὐτὸν πρόσωπο, καὶ τοῦ ἐπώνυμου φτωχοῦ ποὺ παρὰ τὴν φτώχεια του ἦταν πρόσωπο, ἦταν ἐπώνυμος.

Παρουσιάζονται σήμερα δυὸ εἰκόνες τόσο ἀντίθετες μεταξύ τους μὰ καὶ τόσο συγκλονιστικές. Παρουσιάζονται οἱ μεγάλες ἀντιθέσεις τῆς ζωῆς. Πλούσιοι καὶ φτωχοί. Τὸ δράμα τῶν ἐποχῶν. Κοινωνικὲς διακρίσεις μὲ μισάνθρωπα ἐπακόλουθα. Χέρια χρυσοστόλιστα ποὺ ὑψώνονται προκλητικὰ καὶ γροθιὲς σφιγμένες ποὺ σηκώνονται ἐπαναστατικὰ. Πορφυροντυμένοι καὶ γυμνοί. Χορτᾶτοι καὶ πεινασμένοι. Ἀρχοντόσπιτα καὶ καλύβες. Ἄλλοι εὐφραίνονται «καθ' ἡμέραν λαμπρῶς» καὶ ἄλλοι ἐπιζητοῦν μερικὰ ψίχουλα. Ἄλλοι ζοῦνε σὲ μία ἐκθαμβωτικὴ πολυτέλεια καὶ ἄλλοι ἀργοπεθαίνουν ξαπλωμένοι στὶς ψάθες. Ἄλλοι πεινοῦν καὶ ἄλλοι μεθοῦν. Ἐκδιπλώνεται ἐπίσης ἀνάγλυφα ἡ σημερινὴ κατάσταση μὲ ζωντάνεμα τοῦ λεγομένου κοινωνικοῦ προβλήματος τῆς κοινωνικῆς-οικονομικῆς ἀνισότητος. Πλοῦτος καὶ φτώχεια, ἀρχοντικὴ καλοπέραση καὶ τραγικὴ δυστυχία. Ὁ πλούσιος ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος ἐκπροσωπεῖ τὴν τάξη ἐκείνη τῶν ἰσχυρῶν τοῦ χρήματος ποὺ δὲν ἔχει αἰσθήματα, ποὺ δὲν γνωρίζει τί θὰ πῆ κακοπέραση καὶ φτώχεια, ποὺ δὲν μπορεῖ ἢ δὲν θέλει νὰ προσεγγίσῃ τὴν μάστιγα ποὺ εἶναι ἡ φτώχεια. Ὁ πλούσιος ἐπίσης, δεμένος καὶ συρόμενος ἀπὸ τὴν ἐγωκεντρικὴ καὶ δαιμονικὴ του ἀτομικότητα δὲν ἔχει μάτια, γιὰ νὰ δῆ γύρω του, δίπλα του, στὴν αὐλὴ του. Νὰ δῆ συγκεκριμένα τὸ φτωχὸ Λάζαρο ποὺ ἀντιπροσωπεύει τὶς στρατιὲς τῶν πεινασμένων, τὰ πληγωμένα σώματα, τὶς συντριμμένες καρδιές, τὸ ἐξουθενωμένο φιλότιμο, τὴν πληγωμένη ἀξιοπρέπεια. Αὐτὰ ἀκριβῶς ἐκφράζει ὁ φτωχός, ὁ Λάζαρος, δηλαδὴ τὸν πόνο, τὴν ἀσθένεια, τὴν γύμνια, τὴν πείνα ἀλλὰ καὶ τὴν καρτερίαν καὶ ὑπομονή. Προσπαθεῖ νὰ χορτάσῃ τὴν πείναν τοῦ ἀπὸ τὰ ψίχουλα τῆς τραπέζης τοῦ πλουσίου. Καὶ ὑπομένει. Καὶ ἐλπίζει. Καὶ προσδοκᾷ. Αὐτὰ ὅμως συνθέτουν τὴν πρώτη εἰκόνα. Διότι ὑπάρχει καὶ ἀποκαλύπτεται σήμερα καὶ ἡ μεταφυσικὴ πραγματικότητα. Κόλαση, φωτιά, δίψα, σκοτάδι εἶναι ἡ συντροφιά τοῦ πλουσίου. Ἐνῶ φῶς, δροσιά, χαρὰ, εἰρήνη, εὐτυχία εἶναι ὁ μισθὸς τοῦ Λαζάρου. Δυὸ ἀκόμη οὐχότατες ἀντιθέσεις ποὺ θέτουν ἐνώπιόν μας τὸ πρόβλημα τῆς ἐπιγείου ζωῆς μας, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐξαρτᾶται καὶ ἡ μετὰ θάνατον θέση μας στὴν αἰωνιότητα. Καὶ εἶναι λάθος

νά νομίζουμε πώς ό Χριστός θεωρεῖ τή φτώχεια σάν εισιτήριο στήν Βασιλεία Του. Όχι. Απόδειξη ὑπάρχει ή παραδειγματική τιμωρία τοῦ φτωχοῦ ἀλλά ἀχάριστου δούλου, πού γιά τήν ἀπάνθρωπη συμπεριφορὰ του πρὸς τὸν σύνδουλό του «παρεδόθη τοῖς βασανισταῖς». Ὁ πλοῦτος καί ή φτώχεια εἶναι καταστάσεις ξεχωριστές καί οὐδέτερες, πού γίνονται ἐπαινετές ἢ ἀξιόμεμπτες ἀνάλογα μὲ τήν χρησιμοποίησή τους. Εἰδικὰ γιά τὸν Ἰώβ ἔχει γραφῆ «οὔτε πλοῦτος ἐφύσησεν, οὔτε πενία ἐταπεινώσεν ἀκουέτωσαν πλούσιοι, ἀκουέτωσαν πένητες». Οὔτε ό πλοῦτος τὸν ἔκανε ὑπερήφανο, οὔτε ή φτώχεια τὸν ἔκανε νά χάσῃ τὸ θάρρος του καί τήν πίστη του. Ὁ πλοῦτος εἶναι καλός ἢ κακός ἀνάλογα μὲ τὰ χέρια πού τὸν κρατοῦν. Ἀλλοίμονο σάν πέσῃ σὲ ἀνάξια χέρια. Γίνεται ποτάμι πού πνίγει. Γίνεται ὄλεθρος καί ἀπώλεια. «Πολλοὺς γὰρ ἀπώλεσε τὸ χρυσίον» (Σοφ. Σειρ. 8, 2).

Ἡ δίψα τοῦ πλούτου παρασύρει καί παραπλανᾷ τοὺς ἀνθρώπους. Τοὺς στήνει μύριες παγίδες θανάτου καί τοὺς ἀφαιρεῖ κάθε πνευματικὴ ἱκμάδα. «Οἱ βουλόμενοι πλουτεῖν ἐμπίπτουσιν εἰς πειρασμόν καί παγίδα καί ἐπιθυμία πολλὰς ἀνοήτους καί βλαβερὰς (Α' Τιμ. 6, 9). Γι' αὐτὸ ό ψαλμωδὸς ὑπενθυμίζει «ἐν τῷ ὑπερηφανεύεσθαι τὸν ἀσεβῆ ἐμπυρίζεται ό πτωχός» (ψαλμ. 9, 23). Ἄν τὰ ἀνάξια χέρια, ἀγαπητοί μου, σκορπίζουν ἀπερίσκεπτα καί ἀκόλαστα τὸν πλοῦτο πού τοὺς χάρισε ό Θεός, τὰ ἄξια καί θεοκίνητα χέρια προσφέρουν καί διακονοῦν τήν ὑπηρεσία τῆς ἀγάπης. Κλείνουν πληγές, θεραπεύουν τραύματα, ντύνουν γυμνοὺς, τρέφουν πεινασμένους, προστατεύουν χῆρες καί ὀρφανά, οἰκοδομοῦν ἄστυλα ἀγάπης, χτίζουν καί στολίζουν ναοὺς τοῦ Θεοῦ. Σὲ τέτοια χέρια ό πλοῦτος γίνεται ὑπηρέτης τῆς ἀγάπης καί τῆς φιλανθρωπίας πού λέγεται καί εἶναι φλοθεῖα. Ὁ ἀνθρωπος τῆς ἀγάπης ξέρει ότι «δανεῖζει Θεῷ ό ἐλεῶν πτωχόν (Παρ. 19-17). Στὴν ὑπηρεσία τῆς ἀγάπης ὅλοι μποροῦν νά προσφέρουν. Κάθε θυσία ὑλικῶν ἀγαθῶν γιά χάρι τοῦ Χριστοῦ εἶναι πολὺ μικρὴ καί ἀσήμαντη. Τὴν δέχεται ὅμως μὲ πολλὴ χαρὰ καί διαβεβαιώνει «Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων ἐμοὶ ἐποιήσατε» (Ματθ. 25-40).

Ἀδελφοί μου, ό θάνατος εἶναι ή ἀρχὴ μιᾶς νέας ζωῆς. Εἶναι ή εἴσοδος στήν πραγματικὴ ζωὴ, γιά τὴν ὁποία μᾶς ἔπλασε ό Θεός. Ἐκείνη ή μέλλουσα ζωὴ παρουσιάζει τὶς ἴδιες ἀντιθέσεις πού συμβαίνουν καί στήν ἐπίγεια ζωὴ. Καθὼς διδάσκει τὸ εὐαγγέλιον ἄλλη θὰ εἶναι ή ζωὴ γιά τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ Θεοῦ, τοὺς ἀνθρώπους τῆς πίστεως καί τῆς ἀρετῆς καί ἄλλη γιά τοὺς ἄλλους, τοὺς ἀμετανόητους γιά τὴν ἁμαρτία καί τὴν κακία τους. Γιά τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ Θεοῦ, τὸ αἰώνιο μέλλον ἐπιφυλάσσει εὐτυχία οὐράνια, πού δὲν συγκρίνεται μὲ τὴν ἐπίγεια καί ὑλικὴ «δηθεν εὐτυχία». Ἄν στὴν ἐπίγειο ζωὴ ἦταν φτωχοὶ καί ἄστεγοι, ἂν περιφρονήθησαν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἂν ἀνάγκες καί θλίψεις καί ἀσθένειες τοὺς ταλαιπώρησαν, ἐκεῖ στὸν οὐρανὸ θὰ βροῦν τὴν τέλεια ἀνάπαυση καί εὐτυχία. Γιά αὐτοὺς εἶναι ἔτοιμο τὸ οὐράνιο δεῖπνο τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Ἀγαπητοί μου, «τὴν δυστυχία» πού περιμένει τοὺς ἀσεβεῖς καί ἀμετανόητους ἁμαρτωλοὺς παρουσίασε σήμερα ό Κύριος στὸ πρόσωπο τοῦ πλουσίου τῆς παραβολῆς. Αὐτός, ἀφοῦ πέθανε καί ἐτάφη καί παρέδωκε τὴν ψυχὴν του, εὐρέθη «ὑπάρχων ἐν βασάνοις». Ζῆ πλέον μέσα στὴν ὀδύνη,

τὴν φλόγα καὶ τὸ αἰώνιο σκοτάδι. Ὅχι γιατί ἦταν πλούσιος, ἀλλὰ γιατί ὑπῆρξε σκληρός, ἀνάληγτος, ἀμετανόητος, δεμένος μὲ τὰ ὑλικά ἀγαθὰ μόνον.

Τέλος, ἀδελφοί μου, ὁ νεκρὸς πλούσιος (ποῦ καὶ μετὰ θάνατον διατηρεῖ τὸ λογικὸ καὶ τὴν ἐλεύθερη θέλησή του) πιστεύει ὅτι οἱ δικοὶ του ἀδελφοί, ἂν δοῦν κάποιον νὰ ἔρχεται ἀπὸ τοὺς νεκρούς, θὰ πιστέψουν στὸν Θεό. Ἡ ἀπάντηση, ὅμως, τοῦ Ἀβραάμ εἶναι ἄλλη· πολλοὺς ἀνέστησε ὁ Ἰησοῦς, πολλὲς ἀποδείξεις ἔχουν οἱ ἄνθρωποι γιὰ τὸν Θεό, δὲν εἶναι οἱ ἀποδείξεις ποῦ τοὺς λείπουν, γιὰ νὰ πιστέψουν. Ἡ αἰτία τῆς ἀπιστίας τους εἶναι ἡ ἐπιπολαιότητα, ὁ ἐγωισμὸς καὶ ἡ ὑλιστικὴ τους ζωὴ. Γενικά, ἡ ἁμαρτία ὀφείλεται στὴν διαφθορὰ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ νοῦ τους.

Ἔτσι, μὲ τὸν διάλογο πλουσίου καὶ Ἀβραάμ ἀποδεικνύεται ὅτι μετὰ τὸν θάνατο δὲν χάνεται ἡ λογικὴ καὶ ἡ συνείδηση τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ καταρρίπτεται καὶ κάθε ὑλιστικὴ ἀντίληψη περὶ ἀνυπαρξίας τοῦ ἀνθρώπου μετὰ θάνατον.

Ἀδελφέ, μὴ φοβηθεῖς τὴν φτώχεια καὶ τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀδιαφορία.

Φοβήθητι μόνο τὴν ἁμαρτία.

